

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.555/2016/3.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kovács László ügyvéd és a Bagdi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bagdi László ügyvéd.) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Varga István ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében – melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Jakab Tamás ügyvéd által képviselt **Alperesi beavatkozó (címe)** beavatkozott – a Gyulai Törvényszék 2016. március 3. napján kelt 12.P.20.597/2015/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszámmal elölterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és mellőzi a közjegyzői eljárási díjra vonatkozó rendelkezését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 40.000,- (Negyvenezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az 1959-ben született felperesnek 2013. év végén visszeres panaszai jelentkeztek, majd 2014. február 20-án bal lábában kifejezett fájdalmat érzett, amely másnapra fokozódott. Az elvégzett ultrahangvizsgálat eredményeként trombózis gyanúja merült fel, ezért mentővel az alperesi kórházba szállították február 21-én, ahol három napig állt kezelés alatt.

A diagnózis szerint a felperes varico-phlebitis megbetegedésben szenvedett, amely bal lábán műtéti beavatkozást igényelt. A műtetre való felkészítés és a beteg tájékoztatás megfelelően megtörtént, a felperes hozzájárult ahhoz, hogy bal lábát műtéti úton ellássák.

A beavatkozásra a felvételt követő napon került sor. Azt megelőzően a beteg lábát leborotválták, majd a műtőben a felperest hasra fektették és epidurális érzéstelenítésben részesült, ennek következtében a végtag érzékelése megszűnt. A műtét után a kórteremben betegtársa észlelte, hogy a felperes jobb lába van bekötve, melyről haladéktalanul értesítették a nővért, majd a beavatkozást végző orvost. Megállapították, hogy a beavatkozást nem a beteg lábán végezték el, ezért nyomban megműtötték a bal lábát is. Másnap a felperes lábra tudott állni, de mindkét lába nagyon fájt, 3 hétig táppénzes állományban volt, majd munkahelyén csak megkülönböztetett kímélet mellett tudta munkakörét ellátni. A műtétet követő fél évig nem tudott segítséget nyújtani házastársának a ház

körüli jószágtartással kapcsolatos feladatokban. Jobb lábán a műtéti heg jelenleg is látható és mai napig érzékeny mindkét lába.

A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy kezelése során az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő jogát, egyben – emiatt – 500.000,- Ft nem vagyoni kár megtérítését is igényelte. Érvelése szerint a jobb lábán szükségtelenül elvégzett műtéttel sérültek személyiségi jogai és nem vagyoni jellegű hátrány érte.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét, azt azonban nem tette vitássá, hogy a felperes jobb lábát tévedésből műtötték meg. Állította ugyanakkor, hogy a téves beavatkozással a felperest kár nem érte.

Az alperesi beavatkozó szintén a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felperes a kifogásolt beavatkozással hátrányt nem szenvedett, a gyógytartam emiatt nem hosszabbodott meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 500.000,- Ft és járulékai megfizetésére kötelezte az alperest. Megállapította, hogy 15.000,- Ft közjegyzői eljárási díj, továbbá 15.000,- Ft kereseti illeték az állam terhén marad. Határozatának indokolásában rámutatott, a jogvita elbírálására elsősorban a régi Ptk. rendelkezései és az Eütv. szabályai az irányadók. Kifejtette, nem lehet vitás, hogy az alperes nem járt el kellő gondossággal, amikor orvosa a felperes egészséges lábát megműtötte és az sem szorul külön bizonyításra, hogy e téves beavatkozás a betegnek többletfájdalmat okozott, életminősége szükségtelenül romlott, terhelhetősége hónapokra visszaesett. Álláspontja az volt, a felperes szükségképpen nehezebben gyógyult, hiszen két műtéti beavatkozásból lábadozott, ami negatívan befolyásolta a korábban megszokott életviteléhez való visszatérését. Miután mindezen köztudomású tényeken kívül a felperes a hátrány mértékét tanúkkal bizonyította, úgy ítélte meg, hogy – mérlegelve az alperesi gondatlanság súlyát is – a kereset mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében megalapozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely annak megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a felperes azzal okozati összefüggésbe hozható hátrányt nem szenvedett, hogy az alperes nem csupán beteg lábát műtötte meg, nem tudta ugyanis bizonyítani, hogy számára a beleegyezés nélkül elvégzett műtét bármilyen kárt okozott volna. Szövegménymentes műtéti szakot feltételezve ugyanis – véleménye szerint – a gyógytartam nem nőtt.

Az alperesi beavatkozó szintén az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte az okozott hátrány hiányára hivatkozva.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyását kérte. Utalt a téves műtéti beavatkozással összefüggő őt ért igazolt hátrányokra.

A fellebbezés alaptalan.

Ahogy azt az elsőfokú ítélet is helyesen kifejti, a peres felek között egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozó, a Ptk.-ban nem nevesített atipikus szerződés jött létre, amellyel az alperes – egyebek mellett – vállalta a felperes bal lábának varico-phlebitis megbetegedésével kapcsolatos műtéti beavatkozásnak és az azt követő szükséges orvosi kezeléseknak az elvégzését az 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) rendelkezéseinek, köztük a 77. § (3) bekezdésének megfelelően. A szerződés alapján az alperest – egyebek mellett – kötelezettség terhelte, hogy a felperes egészségügyi ellátása

során az ellátásban résztvevőktől általában elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek, továbbá az egyéb írott és íratlan szabályok betartásával járjon el.

A felperes kárigényét a hivatkozott rendelkezésben megszabott, szerződés részévé vált kötelezettségek alperesi megszegésére alapította, amelyekkel okozati összefüggésben következett be – állítása szerint – testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogának sérelve, ezzel kára. A perbeli esetben nem vitatott tény volt az, hogy a felperes bal lábán kellett volna egészségügyi indokok alapján invazív beavatkozást elvégezni, melyhez képest az alperes alkalmazottai egészségügyi indikáció nélkül – először – a felperes jobb lábán végeztek műtéti beavatkozást a beteg beleegyezésének hiányában, csak ezt követően műtötték meg a beteg lábat. Az alperes alkalmazottainak e nem vitatott, súlyosan gondatlan magatartása a peres felek közötti kezelési szerződés durva megszegését jelenti, amely nyilvánvalóan nem felel meg az Eütv. 77. § (3) bekezdése szerinti gondossági mércének. Ezzel sérült a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő, a Ptk. 76. §-ában külön nevesített személyiségi joga.

A kártérítési felelősség jogalapjáról a személyiségi jogsértés ismeretében az Eütv. 244. § (2) bekezdésének és a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjának utaló szabálya folytán a Ptk. 339. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint kell döntenie azzal, hogy nem hagyható figyelmen kívül a Ptk. 348. § (1) bekezdése sem, amely a helytállási kötelezettséget a munkáltatóra telepíti. Ennek megfelelően a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy ellátása során az alperes alkalmazottai az egészségügyi szolgáltatására irányuló szerződést megszegték és e jogellenes magatartásukkal okozati összefüggésben a felperest kár érte. Az alperes ugyanakkor kimenthette magát a kártérítési felelősség alól annak igazolásával, hogy a kár bekövetkeztében felróhatóság nem terheli.

Az alperes védekezésének alapját az képezte, hogy jogellenes, felróható magatartásával összefüggésben a felperest kompenzálandó hátrány nem érte.

Jelen esetben az indokolatlanul, tévedésből elvégzett műtéttel a felperes testi épsége, egészsége sérült, hiszen az egészségügyi indikáció nélkül végzett invazív beavatkozás szükségképpen együtt járt műtéti heg keletkezésével, illetve a roncsolt szövet gyógyulásához bizonyos gyógytartam volt szükséges, amely nyilvánvalóan rontotta életminőségét, hiszen mozgásában fokozottabban korlátozott volt ahhoz képest, mintha csupán a bal lábán végeztek volna műtétet, a beavatkozás utáni időszakban ugyanis egyik lábát sem tudta megfelelően terhelni. Könnyen, külön bizonyítás nélkül (Pp. 163. § (3) bekezdés) belátható, hogy ez negatívan befolyásolta életminőségét, házi- és munkahelyi munkavégzését, továbbá értelemszerűen komfortérzetét is a műtétet követő több hétben. Téves ezért az alperesi beavatkozó álláspontja, miszerint a felperes oldalán kompenzálandó hátrány nem következett be. Ugyancsak hátrányként minősül a megmaradt műtéti nyom, a heg. Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a felperes oldalán bekövetkezett mindezen immateriális károkat és a kiküszöbölésükhöz szükséges, egyben elégséges nem vagyoni kártérítés mértékét a károkozaskori értékviszonyokat alapul véve, ezért annak leszállítását az ítéletábla nem látta indokoltnak.

Észlelte ugyanakkor az ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett a közjegyzői eljárási díj állam általi viseléséről, mivel a felperes a fizetési meghagyásos eljárásban a közjegyzői eljárási díjat megfizette, és az a részére megítélt elsőfokú eljárási költségben figyelembe vételre is került.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdései alapján részben megváltoztatta, és mellőzte a közjegyzői eljárási díjra vonatkozó rendelkezést, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi

képviselétével összefüggésben a másodfokú eljárásban felmerült eljárási költségét megtéríteni, amelyet az ítéltábla a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan, a fellebbezési értéket is szem előtt tartva határozott meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az 1996. évi XCIII. törvény 5. § alapján az állam terhén marad.

S z e g e d, 2016. október hó 11. napján

Dr. Kiss Gabriella sk. .	Bálint Attila sk. .	Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró